

DOMSTOLENS DOM

af 21. september 1999

i sag C-378/97, straffesag mod Florus Ariël Wijsenbeek (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arrondissementsrechtbank, Rotterdam⁽¹⁾)

(»Fri bevægelighed for personer — unionsborgeres ret til frit at færdes og opholde sig kontrol ved grænserne — nationale bestemmelser, hvorefter personer fra en anden medlemsstat har pligt til at forevise et pas«)

(1999/C 366/15)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-378/97, angående en anmodning, som Arrondissementsrechtbank, Rotterdam (Nederlandene), i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i de(n) for nævnte ret verserende straffesag mod Florus Ariël Wijsenbeek, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 7 A og 8 A (efter ændring nu artikel 14 EF og 18 EF), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P.J.G. Kapteyn, J.-P. Puissochet og P. Jann samt dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.L. Murray, D.A.O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: G. Cosmas; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 21. september 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Henset til fællesskabsrettens udviklingstrin på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen var hverken EF-traktatens artikel 7 A eller artikel 8 A (efter ændring nu artikel 14 EF og 18 EF) til hinder for, at en medlemsstat under strafansvar forpligter en person, uanset om denne er borger i Den Europæiske Union, til at godtgøre sit statsborgerskab ved indrejse på denne medlemsstats område via en af Fællesskabets indre grænser, såfremt sanktionerne er sammenlignelige med dem, der gælder for lignende nationale overtrædelser, og ikke er uforholdsmæssige, således at de indebærer en hindring for den frie bevægelighed for personer.

⁽¹⁾ EFT C 387 af 20.12.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 21. september 1999

i sag C-362/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik⁽¹⁾

(Traktatbrudssøgsmål — manglende gennemførelse af direktiv 93/103/EF)

(1999/C 366/16)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-362/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Pieter Jan Kuijper og Antonio Aresu) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: Umberto Leanza, bistået af Danilo Del Gaizo), hvori der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktaten, da den ikke har vedtaget og/eller ikke givet Kommissionen meddelelse om de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettede særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 307, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne L. Sevón og M. Wathelet; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 21. september 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 13, stk. 1, i Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettede særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), da den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 358 af 21.11.1998.